

oraz z plastikowej warstwy ochronnej, które nie zawierają żadnej części metalowej ani żadnej substancji ścierniej i są używane do polerowania płytek (wafers) za pomocą płynu ściernego, i muszą być wymieniane z częstotliwością zależną od stopnia ich zużycia, należą do podpozycji 3919 90 10 jako samoprzylepne, płaskie kształty, inne niż kwadratowe lub prostokątne, z tworzyw sztucznych.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — Pie Optiek przeciwko Bureau Gevers, European Registry for Internet Domains

(Sprawa C-376/11) (¹)

(Internet — Domena najwyższego poziomu.eu — Rozporządzenie (WE) nr 874/2004 — Nazwy domeny — Rejestracja stopniowa — Artykuł 12 ust. 2 — Pojęcie „licencjobiorca wcześniejszych praw” — Osoba upoważniona przez właściciela znaku towarowego do zarejestrowania we własnym imieniu, lecz na rzecz tego właściciela, nazwy domeny tożsamej ze znakiem towarowym lub podobnej do znaku towarowego — Brak zezwolenia na inne używanie oznaczenia jako znaku towarowego)

(2012/C 295/24)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pie Optiek

Strona pozwana: Bureau Gevers, European Registry for Internet Domains

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Bruxelles — Wykładnia art. 12 ust. 2 oraz art. 21 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającego reguły porządku publicznego [polityki prowadzonej w interesie ogólnym] dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji domeny najwyższego poziomu.eu oraz zasady regulujące rejestrację (Dz.U. L 162, s. 40) — Wykładnia art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 733/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 kwietnia 2002 r. w sprawie wprowadzania w życie domeny najwyższego poziomu.eu (Dz.U. L 113, s. 1) — Rejestracje o charakterze spekulacyjnym i stanowiące nadużycie — Pojęcie „licencjobiorca wcześniejszych praw” — Osoba upoważniona przez właściciela znaku towarowego do zarejestrowania we własnym imieniu, lecz na rzecz licencjodawcy, nazwy domeny tożsamej ze znakiem towarowym lub podobnej do znaku towarowego, lecz nieupoważniona do innego używania tego oznaczenia jako znaku towarowego — Nazwa zarejestrowana pomimo braku „prawa lub uzasadnionego interesu”

Sentencja

Artykuł 12 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2004 z dnia 28 kwietnia 2004 r. ustanawiającego reguły porządku publicznego [polityki prowadzonej w interesie ogólnym] dotyczące wprowadzenia w życie i funkcji domeny najwyższego poziomu.eu oraz zasady regulujące rejestrację należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy dane wcześniejsze prawo jest prawem, którego przedmiotem jest znak towarowy, wyrażenie „licencjobiorcy wcześniejszych praw” nie obejmuje osoby, która została upoważniona przez właściciela znaku towarowego wyłącznie do dokonania rejestracji we własnym imieniu, lecz na rzecz tego właściciela, nazwy domeny tożsamej ze znakiem towarowym lub podobnej do tego znaku towarowego, nie będąc przy tym uprawnioną do jego komercyjnego wykorzystywania zgodnie z jego swoistymi funkcjami.

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Hiszpania) — International Bingo Technology, S.A. przeciwko Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

(Sprawa C-377/11) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 11 część A ust. 1 lit. a), art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 — Prowadzenie gier w bingo — Prawny obowiązek przekazania graczom części ceny sprzedaży plansz w postaci wygranych — Obliczanie podstawy opodatkowania)

(2012/C 295/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: International Bingo Technology, S.A.

Strona pozwana: Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Wykładnia art. 11 część A ust. 1 lit. a), art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Podstawa opodatkowania — Prowadzenie gier w bingo — Sprzedaż plansz pozwalających graczom na udział w grze — Wykorzystanie części pobranych w ten sposób sum na wypłaty wygranych dla wygrywających graczy.

Sentencja

- 1) Artykuł 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 98/80/WE z dnia 12 października 1998 r., należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku sprzedaży plansz do gry w bingo, takich jak te, których dotyczy spór przed sądem krajowym, podstawa opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie zawiera ustalonej z góry przepisami prawa części ceny tych plansz przeznaczonych na wypłatę wygranych dla graczy.
- 2) Artykuł 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 98/80 należy interpretować w ten sposób, iż państwa członkowskie nie mogą określić, że do celów obliczania części podatku VAT podlegającej odliczeniu ustalona z góry w przepisach prawa część ceny sprzedaży plansz do gry w bingo, która musi zostać przekazana graczom w postaci wygranych, stanowi część składową obrotu, który należy umieścić w mianowniku ułamka, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Giessen — Niemcy) — Natthaya Dülger przeciwko Wetteraukreis

(Sprawa C-451/11) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Artykuł 7 akapit pierwszy — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Obywatelka tajlandzka, która była małżonką pracownika tureckiego i zamieszkiwała z nim przez okres przekraczający trzy lata)

(2012/C 295/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Giessen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Natthaya Dülger

Strona pozwana: Wetteraukreis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Gießen — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy

tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją — Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Obywatelka tajlandzka zamieszkująca z małżonkiem tureckim przez okres przekraczający trzy lata do czasu rozwodu

Sentencja

Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że członek rodziny pracownika tureckiego będący obywatelem państwa trzeciego innego niż Turcja może powoływać się w przyjmującym państwie członkowskim na prawa wypływające z tego przepisu, jeżeli wszystkie inne przewidziane w nim przesłanki są spełnione.

(¹) Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — SIA Garkalns przeciwko Rīgas Dome

(Sprawa C-470/11) (¹)

(Artykuł 49 WE — Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług — Równe traktowanie — Obowiązek przejrzystości — Gry hazardowe — Kasyna, salony gier i salony gier bingo — Obowiązek uzyskania wcześniejszej zgody gminy miejsca położenia salonu — Swobodne uznanie — Istotne zagrożenie dla interesów państwa i mieszkańców danego obszaru administracyjnego — Uzasadnienie — Proporcjonalność)

(2012/C 295/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts SIA

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Garkalns

Strona pozwana: Rīgas Dome